Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

29 април 2015 година*

„Конкуренция — Пазар на метакрилатите — Глоби — Солидарна отговорност на дружества майки и на тяхно дъщерно дружество за противоправното поведение на дъщерното дружество — Незабавно плащане на цялата глоба от дъщерното дружество — Намаляване на размера на глобата на дъщерното дружество с решение на Общия съд — Писма на Комисията, с които от дружествата майки се иска да платят ведно с лихви за забава възстановената от нея сума на дъщерното дружество — Жалба за отмяна — Обжалваем акт — Допустимост — Лихви за забава“

По дело T-470/11

Total SA, установено в Курбьовоа (Франция),

Elf Aquitaine SA, установено в Курбьовоа,

представлявани първоначално от A. Noël-Baron и É. Morgan de Rivery, впоследствие от Morgan de Rivery и E. Lagathu, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват B. Mongin и V. Bottka, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на писма BUDG/DGA/C4/BM/s746396 от 24 юни 2011 г. и BUDG/DGA/C4/BM/s812886 от 8 юли 2011 г. на Комисията, или при условията на евентуалност — намаляване на размера на исканите суми, или при условията на евентуалност спрямо горното — отмяна на исканите от Elf Aquitaine лихви за забава в размер на 31 312 114,58 EUR, от който Total носи солидарна отговорност за сумата от 19 191 296,03 EUR,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: M. Prek, председател, I. Labucka (докладчик) и V. Kreuschitz, съдии,

секретар: S. Bukšek Tomac, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 октомври 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Предмет на жалбата

1 С жалбата се иска отмяна на писмо BUDG/DGA/C4/BM/s746396 от 24 юни 2011 г. (наричано по-нататък „писмото от 24 юни 2011 г.“) и писмо BUDG/DGA/C4/BM/s812886 от 8 юли 2011 г. (наричано по-нататък „писмото от 8 юли 2011 г.“, а двете писма заедно — „обжалваните писма“) на Комисията.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 С Решение C(2006) 2098 окончателен на Комисията от 31 май 2006 година относно производство по прилагане на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП) (преписка COMP/F/38.645 — Метакрилати) (наричано по-нататък „решение Метакрилати“) Комисията на Европейските общности налага солидарно на Arkema SA и на дъщерните ѝ дружества Altuglas International SA и Altumax Europe SAS (наричани по-нататък заедно „Arkema“) глоба в размер на 219 131 250 EUR поради участието им в картел (наричана по-нататък „първоначалната глоба“).

3 Жалбоподателите, Total SA и Elf Aquitaine SA, които по време на определения в решение Метакрилати период на нарушението са били дружествата майки на Arkema, са счетени за солидарно отговорни за плащането съответно на 181 350 000 EUR и на 140 400 000 EUR от първоначалната глоба.

4 На 7 септември 2006 г. Arkema плаща първоначалната глоба в пълния ѝ размер, и съответно успоредно и самостоятелно, също като жалбоподателите, обжалва по съдебен ред решение Метакрилати (наричано по-нататък „съдебното производство Метакрилати“).

Съдебното производство Метакрилати пред Общия съд

5 На 4 и на 10 август 2006 г. жалбоподателите и съответно Arkema подават жалба за отмяна на решение Метакрилати.

6 По дело T-206/06 главното искане на жалбоподателите е за отмяна на решение Метакрилати.

7 По същото дело при условията на евентуалност жалбоподателите също така искат намаляване на размера на първоначалната глоба, наложена им солидарно с Arkema.

8 На 24 юли 2008 г. Комисията изпраща писмо на Arkema, с което го приканва да потвърди, че плащането му от 7 септември 2006 г. е било извършено „от името на всички длъжници, които носят отговорност солидарно“, като същевременно прави уточнението, от една страна, че „при липса на такова потвърждение и в случай, че Решение [Метакрилати бъде] отменено по отношение на предприятието, от името на което е извършено плащането“, Комисията „щ[яла да] възстанови сумата от 219 131 250 EUR, ведно с лихвите“, и от друга страна, че „ако цялата или част от глобата [бъде] потвърдена от Съда по отношение на който и да било от другите солидарни длъжници“, Комисията „щ[яла да] поиска от този длъжник да плати всички неиздължени суми, ведно с лихви за забава в размер на 6,09 %“.

9 С писмо от 25 септември 2008 г. Arkema уведомява Комисията, че е платило сумата от 219 131 250 EUR „в качеството си на солидарен съдлъжник и че с плащането правата на Комисията са [били] напълно удовлетворени както по отношение на Arkema, така и по

отношение на всички солидарни съдлъжници“. При това положение Arkema „изразило съжаление, че не може да позволи на Комисията да удържи каквато и да било сума, ако жалбата му пред общностната юрисдикция се увенчае с успех“.

10 На 24 ноември 2008 г. Комисията изпраща писмо на жалбоподателите, за да ги уведоми по-специално за писмото на Arkema от 25 септември 2008 г. и за отказа на Arkema да попълни предоставеното от Комисията заявление за съвместно плащане.

11 С решение от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, наричано по-нататък „съдебно решение Total и Elf Aquitaine“, EU:T:2011:250) жалбата на жалбоподателите е отхвърлена.

12 От друга страна обаче, с решение от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, Сб., наричано по-нататък „съдебно решение Arkema“, EU:T:2011:251) подадената отделно жалба от Arkema срещу решение Метакрилати е уважена частично, като наложената на Arkema глоба е намалена на 113 343 750 EUR.

13 В съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), Общият съд, упражнявайки правомощията си за пълен съдебен контрол, приема, че увеличаването на глобата, приложено в решение Метакрилати спрямо Arkema с оглед на осигуряване на възпиращия ѝ ефект, трябва да се намали, за да се отчете обстоятелството, че към момента на налагането ѝ Arkema вече не е било под контрола на жалбоподателите (съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе, EU:T:2011:251, т. 338 и 339).

14 Съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), не е обжалвано, поради което започва да се ползва със сила на пресъдено нещо.

15 Комисията възстановява на Arkema сума в размер на 119 247 033,72 EUR (главница в размер на 105 787 500 EUR, ведно с лихви в размер на 13 459 533,72 EUR), като вальорът на плащането е 5 юли 2011 г.

Обжалваните писма

Писмото от 24 юни 2011 г.

16 В писмото от 24 юни 2011 г. Комисията уведомява жалбоподателите, че „в изпълнение на съдебно решение [Arkema, тя] щ[яла] да възстанови [на] Arkema сумата, съответстваща на определеното от Общия съд намаляване на глобата“.

17 В същото писмо от 24 юни 2011 г. Комисията освен това иска от жалбоподателите „[у]споредно и в случай на обжалване пред Съда на съдебно решение [Total и Elf Aquitaine] да платят неиздължената сума, ведно с лихви за забава в размер на 6,09 %, считано от 8 септември 2006 г.“, а именно 68 006 250 EUR — от която сума Total носи отговорност „солидарно“ за 27 056 250 EUR — ведно с лихви за забава, тоест обща сума в размер на 88 135 466,52 EUR.

18 В изпратено до Комисията писмо от 29 юни 2011 г. жалбоподателите по същество твърдят, че считано от 7 септември 2006 г. „всички права [на Комисията] са удовлетворени“, и отправят различни въпроси на Комисията, за да получат разяснения по редица пунктове от писмото от 24 юни 2011 г.

Писмото от 8 юли 2011 г.

19 С писмото от 8 юли 2011 г. Комисията по-специално отговаря, че „противно на разбиране[то на жалбоподателите, тя] изобщо няма[ло] да се откаже от събирането на дължимите суми, ако [жалбоподателите] решат да не обжалват пред Съда“, като същевременно уточнява, че „задължението на [жалбоподателите] няма да се погаси чрез удържане на суми, които са уточнени в съдебно решение [Arkema] и са платени от Arkema“.

20 В същото писмо от 8 юли 2011 г. Комисията признава, че е сбъркала размера на сумата, която възнамерява да поиска, и уточнява, че дължимата от Elf Aquitaine сума по силата на решение Метакрилати, а също и на съдебни решения Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250) и Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), е в размер на 137 099 614,58 EUR, включително лихви за забава в размер на 31 312 114,58 EUR (наричани по-нататък „лихвите за забава“), от която сума Total е солидарно отговорно за 84 028 796,03 EUR.

21 В писмото от 8 юли 2011 г. Комисията също така уточнява, че ако жалбоподателите обжалват съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), те могат да учредят банкова гаранция, а не да плащат глобата.

22 На 18 юли 2011 г. жалбоподателите плащат на Комисията исканата в писмото от 8 юли 2011 г. сума, а именно 137 099 614,58 EUR.

Съдебното производство Метакрилати по жалбата пред Съда

23 На 10 август 2011 г. жалбоподателите подават жалба срещу съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250).

24 В жалбата си жалбоподателите искат от Съда:

— „като главно искане, да отмени [съдебно] решение [Total и Elf Aquitaine], да уважи исканията, направените в първоинстанционното производство пред Общия съд, и съответно да отмени [решение Метакрилати],

— при условията на евентуалност, да измени глобите, наложени при условията на солидарност на Elf Aquitaine и на Total […], и да намали размера на наложените при условията на солидарност глоби, съответно на 75 562 500 EUR за Elf Aquitaine и на 58 500 000 EUR за Total,

— при условията на евентуалност спрямо предходното, да измени глобите, наложени при условията на солидарност на Elf Aquitaine и на Total […], в пропорция, каквато Съдът прецени,

— при условията на евентуалност спрямо предходното, да освободи Elf Aquitaine и Total от заплащането на лихвите за забава, които можело да бъдат начислени, считано от постановяването на решение [Метакрилати] до датата на постановяване на [съдебно] решение [Arkema].

[…]“.

25 Жалбата е отхвърлена с определение от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, наричано по-нататък „определението на Съда“, EU:C:2012:60), след като Съдът отхвърля всички искания на жалбоподателите.

26 По исканията, които са направени при условията на евентуалност и с които се иска частична отмяна на съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), Съдът се произнася така:

„78 [Д]оводите [на жалбоподателите] трябва да се отхвърлят като явно неоснователни, тъй като с тях не може да се обори изводът на Общия съд […], че напускането на групата [на жалбоподателите] от Arkema след разглеждания период на нарушението, но преди приемането на решение [Метакрилати], не може да има значение за прилагането на коефициента за умножение по отношение на другите дружества от тази група, сред които по-специално са жалбоподателите. Общият съд стига до този извод, тъй като извършеното прехвърляне на Arkema, чийто оборот е в размер на около 5,7 милиарда EUR през 2005 г, не е довело до съществено намаляване на оборота на групата [на жалбоподателите] — взет предвид от Комисията, за да определи коефициент за умножение 3, а именно около 143 милиарда EUR са същата година — което да прави този коефициент за умножение необоснован по отношение на жалбоподателите.

[…]

81 […] трябва да се констатира, че твърденията на жалбоподателите за нарушаване на „неделимостта на глобата“ и относно необходимостта от разширяване на обхвата на възприетото от Общия съд разрешение по [дело Arkema] в тяхна полза, произтича[т] от неправилно разбиране от страна на жалбоподателите както на материалното, така и на процесуалното право.

82 Всъщност, от една страна, тъй като целта на коефициента за умножение във връзка с възпиращия ефект е именно да гарантира, че предвид глобите и финансовите възможности на съответното предприятието санкцията няма да се окаже пренебрежимо малка, от само себе си се разбира, че след прехвърлянето на Arkema тази цел се е запазила, както по отношение на жалбоподателите, така и по отношение на Arkema. Тъй като обаче глобата на Arkema е била значително по-малка от тази на жалбоподателите и към момента на приемането на решение [Метакрилати] Arkema вече не е било част от групата [на жалбоподателите], глобата на групата не е можело да бъде взета предвид при определянето на коефициента за умножение във връзка с възпиращия ефект, за да се изчисли наложената на Arkema глоба. Това обективно различно положение, в което са се намирали Arkema и жалбоподателите, във всички случаи е обосновавало прилагането на различен коефициент за умножение по отношение на последните.

83 От друга страна, в разглеждания случай няма никаква причина, която може да обоснове разширяването по отношение на жалбоподателите на обхвата на силата на пресъдено нещо, произтичаща от решение [Arkema]. Всъщност приложимият коефициент за умножение по отношение на жалбоподателите и по отношение на Arkema е различен. Само по себе си обстоятелството, че тези дружества е трябвало да платят глоба, за която са [солидарно] отговорни, не може да бъде фактор, обосноваващ разширяване на обхвата на силата на пресъдено нещо. В това отношение е достатъчно да се отбележи — както Комисията обяснява в писмото […] от 8 юли 2011 г. […] — че намаляването на наложената на Arkema глоба съгласно [съдебно решение Arkema], е оставило непроменен размерът на наложената на жалбоподателите глоба […]“.

27 По исканията, които са направени при условията на евентуалност спрямо предходните и с които се иска намаляване на размера на глобата, Съдът се произнася така:

„86 […] важно е да се припомни, че Общият съд вече е бил сезиран с искане за намаляване на размера на наложената на жалбоподателите глоба и че след като разглежда доводите им и упражнява [правомощията си] за пълен съдебен контрол, приема, че тези доводи не обосновават такова намаляване.

87 Същевременно, когато се произнася по жалба, Съдът не може по съображения за справедливост да замести преценката на Общия съд, който, упражнявайки [правомощията си] за пълен съдебен контрол, се е произнесъл по размера на наложените на предприятията глоби за извършено от тях нарушение на нормите на правото на Съюза. […]“.

28 По исканията, които са направени при условията на евентуалност и с които се иска освобождаване от плащане на лихви за забава, Съдът се произнася така:

„89 Това искане трябва да се отхвърли като явно недопустимо, тъй като е насочено не […] срещу решение [Total и Elf aquitaine], а срещу писмо[то] на Комисията [от 8 юли 2011 г.], срещу което впрочем жалбоподателите са подали жалба до Общия съд, регистрирана в секретариата му под номер T-470/11“.

Производство и искания на страните

29 На 1 септември 2011 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

30 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 17 ноември 2011 г., Комисията повдига възражение за недопустимост по член 114 от Процедурния правилник на Общия съд.

31 Жалбоподателите подават становището си по това възражение на 3 януари 2012 г.

32 В рамките на процесуално-организационните действия на 30 март 2012 г. страните са приканени да представят становищата си относно значението по принцип за настоящото дело на определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), и по-специално относно изискуемостта спрямо жалбоподателите на плащането на остатъка от първоначалната глоба — по отношение, от една страна, на главницата, и от друга страна, на лихвите за забава.

33 Страните представят становищата си по този въпрос в определените срокове.

34 С определение от 21 юни 2012 г. Общият съд решава да разгледа възражението за недопустимост едновременно с разглеждането на спора по същество.

35 С изпратен до секретариата на Общия съд акт от 19 септември 2012 г. Комисията представя писмената си защита.

36 С писмо от 28 септември 2012 г. секретариатът на Общия съд предоставя на жалбоподателите писмената защита на Комисията и уведомява страните, че с оглед на наличните данни по делото според Общия съд втора размяна на писмени становища преди започването на устната фаза на производството не е необходима, освен ако страните не поискат това, като се мотивират.

37 С изпратен до секретариата на Общия съд акт от 4 октомври 2012 г. на основание член 47, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд жалбоподателите искат от последния да допусне представянето на писмена реплика от тяхна страна.

38 С решение от 12 октомври 2012 г. Общият съд уважава това искане.

39 На 23 ноември 2012 г. жалбоподателите представят писмената реплика.

40 На 20 декември 2012 г. Комисията представя писмената си дуплика.

41 С определение на председателя на трети състав на Общия съд от 19 юни 2013 г., взето на основание член 77, буква г) от Процедурния правилник, е решено след изслушване на страните производството да бъде спряно до произнасянето на окончателното решение на Съда по дело C-231/11 P.

42 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

43 На 10 април 2014 г. Съдът постановява решение Комисия/Siemens Österreich и др. и Siemens Transmission & Distribution и др./Комисия (C-231/11 P—C-233/11 P, Сб., наричано по-нататък „решение Siemens“, EU:C:2014:256).

44 Същия ден Съдът постановява решение Areva и др./Комисия (C-247/11 P и C-253/11 P, Сб., наричано по-нататък „решение Areva“, EU:C:2014:257,).

45 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия приканва страните да представят становищата си относно значението за настоящото дело на съдебно решение Siemens, точка 43 по-горе (EU:C:2014:256), и на съдебно решение Areva, точка 44 по-горе (EU:C:2014:257).

46 В определените срокове страните представят становищата си относно значението за настоящото дело на съдебно решение Siemens, точка 43 по-горе (EU:C:2014:256), и на съдебно решение Areva, точка 44 по-горе (EU:C:2014:257).

47 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 3 октомври 2014 г.

48 Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да обяви жалбата им за допустима,

— по съществото на спора и като главно искане, да отмени обжалваните писма,

— по съществото на спора и при условията на евентуалност, да намали размера на исканата от Комисията сума в писмото от 8 юли 2011 г. или поне да отмени исканите от Elf Aquitaine лихви за забава в размер на 31 312 114,58 EUR, от която сума Total е солидарно отговорно за 19 191 296,03 EUR,

— при всички положения да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

49 Комисията иска от Общия съд:

— като главно искане, да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като неоснователна,

— при всички положения да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

50 С жалбата си жалбоподателите искат главно отмяна на обжалваните писма, а при условията на евентуалност искат намаляване на претендираните суми, като при условията на евентуалност спрямо предходното искат отмяна на претендираните в писмата лихви.

51 Комисията твърди, че жалбата е недопустима.

По допустимостта

Доводи на страните

– Доводи на Комисията

52 Според Комисията жалбата е недопустима, тъй като, от една страна, се отнасяла за актове, които не подлежат на обжалване, и от друга страна, че била подадена при наличието на висящо производство пред Съда по жалбата на жалбоподателите срещу съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250). При всички положения жалбата била неотносима.

53 На първо място, Комисията твърди, че обжалваните актове не произвеждат задължително правно действие, което може да засегне жалбоподателите, изменяйки съществено интересите им, поради което тези актове не са решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС.

54 Задължението за плащане на жалбоподателите произтичало единствено от решение Метакрилати, така както последното се тълкува от Общия съд в съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), тъй като съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), не можело да има последици по отношение на дължимата от жалбоподателите сума.

55 Обжалваните писма били най-обикновени искания за плащане на дължима сума в изпълнение на решение Метакрилати и не произвеждали различно правно действие от произтичащото такова от посоченото решение. Тези писма били обикновени мерки за изпълнение и не определяли окончателно становището на Комисията, поради което не засягали интересите на жалбоподателите. С писмата се подготвяло прилагането на решение Метакрилати, от което били неотделими.

56 Отделно от естеството им, съдържанието на обжалваните писма показвало, че те не произвеждат задължително правно действие, тъй като писмото от 24 юни 2011 г. със сигурност имало временен характер, а с това от 8 юли 2011 г. на жалбоподателите се предлагало при евентуално обжалване да учредят банкова гаранция — възможност, която според Комисията възпрепятствала предприемането на действия по принудително изпълнение.

57 На второ място, Комисията твърди, че жалбоподателите оспорват дължимата сума, произтичаща от решение Метакрилати, така както последното се тълкува от Общия съд в съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), поради което е трябвало да обжалват в този смисъл съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), което са и

направили. Същевременно Комисията отбелязва, че в жалбата си срещу това съдебно решение жалбоподателите посочват, че от тях не може „да се иска каквото и да било плащане на дължимия остатък предвид необходимото разширяване на обхвата на силата на пресъдено нещо на съдебно решение Arkema по отношение на тях“.

58 Така според Комисията, ако Общият съд приеме, че жалбата на жалбоподателите по настоящото дело се отнася за решение Метакрилати или пък за съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), трябвало да се констатира, че жалбата е недопустима поради наличието на висящ процес.

59 На трето място, Комисията счита, че при всички положения жалбата е неотносима, тъй като посредством обжалваните писма тя засягала актове, които подлежат на обжалване поотделно, а именно решение Метакрилати и съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), чието действие нямало да се промени с евентуалната отмяна на обжалваните писма. Съответно жалбоподателите нямали никакъв интерес от отмяната на посочените писма и всъщност единствено целели преразглеждане на размера на глобата.

60 На четвърто място, в отговора си на въпроса на Общия съд относно значението за настоящото дело на определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), Комисията посочва, че с настоящата жалба се оспорвал определеният в решение Метакрилати размер на глобата, при положение че този размер повече не можело да се поставя под въпрос, тъй като способите за защита срещу това решение били изчерпани с постановяването на определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), поради което жалбоподателите нямали никакъв правен интерес от оспорването на обжалваните писма, съставляващи само най-обикновени мерки за изпълнение на решение, което вече е станало окончателно.

61 Що се отнася до допустимостта на жалбата в частта, в която се оспорват лихвите, Комисията счита, че възпроизведената в точка 28 по-горе точка 89 от определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), не поставя под въпрос основателността на възражението на Комисията, тъй като тази част от искането е неотделима от главното искане.

62 При всички положения оплакването, че с лихвите за забава се злоупотребявало, било направено едва на етапа на становището по възражението за недопустимост, а не в жалбата, поради което това оплакване било недопустимо.

– Доводи на жалбоподателите

63 В становището си по възражението за недопустимост на Комисията жалбоподателите твърдят, че обжалваните писма „допълват“ решение Метакрилати, така както последното се тълкува в съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), и в съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), и че при всички положения с писмата им се начисляват лихви, с които се „злоупотребява“.

64 На първо място, обжалваните писма надхвърляли рамките на решение Метакрилати, тъй като на жалбоподателите се налагала глоба лично, докато в посоченото решение за нарушението на Arkema глобата на жалбоподателите била наложена само солидарно и Arkema платило пълния ѝ размер на 7 септември 2006, поради което Комисията не можела да иска от жалбоподателите каквото и да било плащане въз основа на солидарната отговорност.

65 След постановяването на съдебни решения Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), и Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), Комисията не само трябвало да възстанови на Arkema събраната в повече сума, но и съгласно правилата относно пасивната солидарност да следи отговорността на жалбоподателите по никакъв начин да не надхвърля тази на дъщерните им дружества.

66 С обжалваните писма Комисията продължавала кореспонденцията си с Arkema и умишлено целяла да заобиколи границите на пасивната солидарност и да увеличи размера на глобата на жалбоподателите, произтичащ от решение Метакрилати и от съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251). С искането си жалбоподателите да платят остатъка от глобата след постановяването на съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), Комисията заличавала последиците от последното по отношение на размера на глобата, като предвид исканите лихви щяла да получи глоба в по-голям размер от определения в решение Метакрилати.

67 На второ място, що се отнася до исканите от Комисията лихви за забава, жалбоподателите изтъкват липсата на правно основание и отсъствието на каквото и да било неизпълнение, тъй като плащанията били направени незабавно — това на Arkema през 2008 г., а тяхното през 2011 г.

68 На трето място, от една страна, жалбоподателите отхвърлят възражението на Комисията за наличие на висящ процес, тъй като жалбата по настоящото дело не се отнася за съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), а за обжалваните писма, които „допълват“ решение Метакрилати, и поради същите причини в нея се изтъкват отделни основания.

69 От друга страна, жалбоподателите отхвърлят и твърдението на Комисията, че жалбата е неотносима, като се позовават на това, че обжалваните писма „допълват“ решение Метакрилати, както по отношение на размера на исканата като главница сума, чрез която една солидарна глоба се преобразува в лична, така и по отношение на лихвите за забава. Съгласно обжалваните писма жалбоподателите и Arkema трябвало да платят глоба в по-голям размер от определения в решение Метакрилати.

70 На четвърто място, в отговора им на въпроса на Общия съд относно значението за настоящото дело на определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), жалбоподателите твърдят, че Общият съд трябва да провери законосъобразността на налагането на различна глоба с оглед на обжалваните писма, които по никакъв начин не били засегнати от диспозитива на определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60).

71 В същия отговор, що се отнася до допустимостта на жалбата в частта, в която се оспорват лихвите за забава, жалбоподателите приемат, че с исканите лихви се злоупотребява и те имат наказателен характер.

Преценка на Общия съд

72 Във възражението си Комисията оспорва допустимостта на жалбата.

73 В това отношение най-напред трябва да се припомни, че според постоянната съдебна практика единствено мерките, произвеждащи задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение, представляват актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС (вж. по аналогия решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, Rec, EU:C:1981:264, т. 9, и от 6 декември 2007 г., Комисия/Ferriere Nord, C-516/06 P, Сб., EU:C:2007:763, т. 27).

74 От постоянната съдебна практика е видно също, че за да се определи дали мярката, чиято отмяна се иска, подлежи на обжалване с цел отмяна, следва да се изхожда от нейната същност, тъй като по принцип формата, в която е приета мярката, е без значение в това отношение (решения IBM/Комисия, т. 73 по-горе, EU:C:1981:264, т. 9, от 17 юли 2008 г., Athinaïki Techniki/Комисия, C-521/06 P, Сб., EU:C:2008:422, т. 42 и 43, от 17 април 2008 г., Cestas/Комисия, T-260/04, Сб., EU:T:2008:115, т. 68).

75 Следователно в разглеждания случай трябва да се установи дали с обжалваните писма Комисията е приела акт, произвеждащ задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателите, като измени съществено правното им положение по смисъла на член 263 ДФЕС.

76 Според Комисията това не е така, тъй като по същество обжалваният акт бил само временна мярка за изпълнение на решение Метакрилати след постановяването на съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), докато жалбоподателите визирали посоченото решение или съдебно решение Total и Elf aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), с цел размерът на глобата им да бъде намален.

77 Жалбоподателите твърдят противното и по същество изтъкват, че обжалваният акт съдържа нов елемент, който не произтича от решение Метакрилати, а именно, че трябвало да платят част от солидарно наложената им с Arkema глоба, ведно с лихви за забава, в размер, който е по-голям от определения в посоченото решение и от поетата в крайна сметка сума от Arkema, въпреки че глобата била платена без забавяне и изцяло от Arkema и независимо от съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), с което размерът ѝ е намален.

78 В това отношение, на първо място, трябва да се отхвърли твърдението на Комисията, че с определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), решение Метакрилати станало окончателно по отношение на жалбоподателите, поради което в разглеждания случай те повече нямали правен интерес.

79 Наистина в рамките на жалбата им, по която е постановено посоченото определение, жалбоподателите са изчерпали способите си за защита срещу решение Метакрилати.

80 Вярно е също така обаче, от една страна, че в рамките на жалбата си по настоящото дело жалбоподателите не оспорват законосъобразността на посоченото решение, а тази на обжалваните писма, и от друга страна, че в определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), последният се произнася само по законосъобразността на съдебно решение Total и Elf aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), а не по тази на обжалваните в случая писма (вж. в този смисъл определение на Съда, точка 25 по-горе, EU:C:2012:60, т. 88 и 89).

81 На второ място, трябва също така да се отхвърли твърдението на Комисията, че обжалваните писма имат временен и подготвителен характер.

82 Наистина от съдебната практика е видно, че по отношение на актовете или решенията, които се изготвят на няколко етапа, по-специално след провеждането на вътрешна процедура, по принцип подлежащи на обжалване актове са само мерките, които определят окончателното становище на институцията след провеждането на процедурата, с изключение на междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение (решения IBM/Комисия, точка 73 по-горе, EU:C:1981:264, т. 10, от 22 юни 2000 г., Нидерландия/Комисия, C-147/96, Rec, EU:C:2000:335, т. 26 и Athinaïki Techniki/Комисия, точка 74 по-горе, EU:C:2008:422, т. 42 и 43).

83 В разглеждания случай обаче трябва да се констатира, че с писмото от 24 юни 2011 г., изменено с писмото от 8 юли 2011 г., се определя окончателното становище на Комисията, тъй като обжалваните писма са подлежали на принудително изпълнение и евентуалното забавяне на

изпълнението е щяло да доведе до натрупване на лихви за забава в тежест на жалбоподателите, поради което посочените писма са произвели задължително правно действие по отношение на жалбоподателите.

84 В допълнение трябва да се констатира, че обжалваните писма не са били последвани от друг акт на Комисията след постановяването на определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60).

85 Улеснението, което Комисията предлага на жалбоподателите в писмото от 8 юли 2011 г. и което е свързано с учредяване на банкова гаранция с оглед на евентуално обжалване, не може да постави под въпрос тази констатация, освен ако не се приеме, че когато такова улеснение се предлага на адресатите на решения на Комисията, с които се установява нарушение на правото на Европейския съюз в областта на конкуренцията и на адресатите се налага глоба, такива решения имат временен или подготвителен характер, поради което не могат да се обжалват по реда на член 263 ДФЕС.

86 Поради същата причина това, че жалбоподателите са обжалвали съдебно решение Total и Elf aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), също не може да засегне изпълняемостта на обжалваните писма, тъй като жалбата на жалбоподателите е била насочена срещу съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), а не срещу обжалваните писма.

87 Освен това е безспорно, че обжалваните писма са били приети след решение Метакрилати, поради което е много трудно те да се окажат подготвителен акт за приемането на посоченото решение.

88 Вярно е също така обаче, че само по себе си задължителното правно действие на обжалваните писма не може да затвърди допустимостта на жалбата по настоящото дело.

89 Всъщност, на трето място, трябва да се провери дали обжалваните писма са можели да засегнат интересите на жалбоподателите, като изменят съществено правното им положение по смисъла на член 263 ДФЕС.

90 С тази цел трябва да се провери дали обжалваните писма са можели да засегнат интересите на жалбоподателите, като изменят съществено правното им положение, произтичащо от решение Метакрилати.

91 В това отношение е безспорно, че в решение Метакрилати, Комисията налага на Arkema глоба в размер на 219 131 250 EUR, от които 140 400 000 EUR солидарно с Total и 181 350 000 EUR солидарно с Elf Aquitaine, тъй като отговорността им за извършеното нарушение е била установена.

92 Безспорно е също така, че след решение Метакрилати глобата, наложена солидарно на Arkema и на жалбоподателите, е платена без забавяне и изцяло от Arkema.

93 Вярно е също така, че що се отнася до сумата по главницата, която Комисията иска от жалбоподателите в обжалваните писма, Комисията само изпълнява по отношение на жалбоподателите решение Метакрилати след постановяването на съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), и на съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250).

94 Всъщност, както и Съдът посочва, намаляването на размера на наложената на Arkema глоба в съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), оставя без промяна размера на глобата, наложена на жалбоподателите в решение Метакрилати (определение на Съда, точка 25 по-горе EU:C:2012:60, т. 83).

95 Следователно, поне що се отнася до исканата от жалбоподателите в обжалваните писма сума по главницата, тези писма не засягат интересите на жалбоподателите, като изменят съществено правното им положение по смисъла на член 263 ДФЕС след решение Метакрилати.

96 Поради това жалбата следва да се отхвърли като недопустима в частта, в която се иска отмяна на обжалваните писма по отношение на исканата от жалбоподателите сума по главницата.

97 Тази констатация обаче не може да доведе до недопустимост на цялата жалба, тъй като жалбоподателите искат също и отмяна на обжалваните писма в частта, в която Комисията иска да се платят лихви за забава.

98 В това отношение, противно на твърденията на Комисията, трябва да се подчертае, че задължението за плащане на лихви за забава по никакъв начин не произтича от решение Метакрилати и от съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), нито пък от съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), тъй като незабавно след решение Метакрилати Arkema плаща пълния размер на първоначалната глоба.

99 Следователно жалбоподателите изобщо не са дължали лихви за забава въз основа на решение Метакрилати, изменено със съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), и със съдебно решение Total и Elf Aquitaine, точка 11 по-горе (EU:T:2011:250), поради което обжалваният акт действително изменя правното им положение, увеличавайки дължимата от жалбоподателите сума съгласно решение Метакрилати.

100 Доводът на Комисията, свързан с определението на Съда, точка 25 по-горе (EU:C:2012:60), не може да постави под въпрос тази констатация, тъй като в това определение Съдът отхвърля направеното от жалбоподателите в жалбата им искане за освобождаване от плащането на лихви „като явно недопустимо, тъй като е насочено не […] срещу решение [Total и Elf aquitaine], а срещу писмо на Комисията, срещу което впрочем [е подадена] жалба [по настоящото дело]“ (определение на Съда, точка 25 по-горе, EU:C:2012:60, т. 89).

101 Следователно жалбата трябва да се обяви за допустима в частта, в която се оспорват исканите от жалбоподателите в обжалваните писма лихви за забава.

По същността на спора

102 Тъй като жалбата е допустима само в частта, в която се оспорват исканите от жалбоподателите в обжалваните писма лихви за забава, анализът на Общия съд по същността на спора трябва да засегне само въпросните лихви.

Доводи на страните

103 В подкрепа на искането си за отмяна, което е направено при условията на евентуалност и в рамките на компетентността на Общия съд се отнася единствено до лихвите за забава, жалбоподателите се позовават главно на фактическите обстоятелства по делото и на това, че Комисията в пълна степен се е ползвала от главницата, лихвите и плодовете, свързани със санкциите.

104 Дори да се приемело, че е възможно Комисията да иска от жалбоподателите плащане на лихви за забава, последните можело да се начисляват единствено за времето след постановяването на съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), като в противен случай Комисията би се обогатила неоснователно. Същевременно жалбоподателите платили на Комисията дължимите главница и лихви незабавно.

105 Комисията припомня, от една страна, че в обжалваните писма е искала лихви само върху все още дължимите суми, а не върху вече окончателно платените от Arkema суми, и от друга страна, че след постановяването на съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), е възстановила на Arkema надвнесената сума, ведно със съответните лихви.

106 Обстоятелството, че до изпълнението на съдебно решение Arkema, точка 12 по-горе (EU:T:2011:251), Комисията е разполагала с цялата сума, не можело да освободи жалбоподателите от задължението им за плащане на лихви за забава върху възстановените на Arkema суми.

Преценка на Общия съд

107 Що се отнася до основателността на искането на жалбоподателите, насочено срещу претендираните в обжалваните писма лихви за забава, в самото начало доводите, които те изтъкват в писмените си становища след подаването на жалбата — по-специално доводите, съдържащи се в становището им по възражението за недопустимост на Комисията, във връзка с твърдението, че с лихвите за забава се злоупотребява — трябва да се отхвърлят като недопустими на основание член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим в производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от същия статут, и на основание член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд, тъй като не са посочени в жалбата (вж. в този смисъл определение от 14 февруари 2005 г., Ravailhe/Комитет на регионите, T-406/03, RecFP, EU:T:2005:40, т. 52 и 53 и цитираната съдебна практика, решение от 17 септември 2007 г., Microsoft/Комисия, T-201/04, Сб., EU:T:2007:289, т. 94 и цитираната съдебна практика, и определение от 27 март 2009 г., Alves dos Santos/Комисия, T-184/08, EU:T:2009:87, т. 18—21).

108 Трябва също така да се припомни, че според съдебната практика лихвите за забава трябва да отчитат всички натрупани финансови загуби, в това число и поради обезценяването на парите (вж. в този смисъл решение от 8 ноември 2011 г., Idromacchine и др./Комисия, T-88/09, Сб., EU:T:2011:641, т. 77 и цитираната съдебна практика).

109 От съдебната практика е видно и че предоставеното на Комисията правомощие включва възможността тя да определя датата, на която глобата става изискуема, и тази, от която започват да текат лихвите за забава, да определя размера на тези лихви, както и конкретните условия за прилагане на нейното решение, като при необходимост изисква учредяване на банкова гаранция, покриваща сумата по главницата и по лихвите по наложената глоба, тъй като при липса на такова правомощие предимството, което предприятията биха могли да извлекат от забавеното плащане на глобите, би отслабило ефекта на санкциите, наложени от Комисията в рамките на възложената ѝ задача да следи за прилагането на правилата на конкуренцията (решение от 14 юли 1995 г., CB/Комисия, T-275/94, Rec, EU:T:1995:141, т. 47 и 48).

110 Освен това Общият съд посочва, че начисляването на лихви за забава върху глобите е обосновано, за да не се допусне осуетяване на полезното действие на Договора чрез практики, прилагани едностранно от предприятия, които се бавят при плащането на наложените им глоби (решение CB/Комисия, точка 109 по-горе, EU:T:1995:141, т. 48).

111 Следователно по принцип лихвите за забава имат едно-единствено предназначение, а именно обезщетяване на кредитора за причиненото забавяне при изплащането на дължимата му се парична сума, тъй като лишаването от парична сума винаги нанася вреди.

112 Същевременно в разглеждания случай е безспорно, че на 7 септември 2006 г. Arkema е платило пълния размер на първоначалната глоба, при това от името и на жалбоподателите, което е видно от писмото на Arkema до Комисията от 25 септември 2008 г.

113 В това отношение Комисията няма причина да се позовава на това, че Arkema не е попълнило заявлението за съвместно плащане, тъй като във въпросното писмо от 25 септември 2008 г. Arkema ясно посочва, че „правата на Комисията са [били] напълно удовлетворени както по отношение на [него], така и по отношение на всички солидарни съдлъжници“.

114 Безспорно е също така, че жалбоподателите са платили исканите в обжалваните писма суми в определените от Комисията срокове.

115 Също така при обстоятелствата в настоящия случай на нито един етап не е било констатирано каквото и да било забавяне на плащане от страна на жалбоподателите.

116 Следователно Комисията няма основание да иска от жалбоподателите лихви за забава във основа на наложената в решение Метакрилати глоба.

117 С оглед на всички изложени по-горе съображения обжалваните писма следва да бъдат отменени в частта, в която Комисията иска от Elf Aquitaine да плати лихви за забава в размер на 31 312 114,58 EUR, от която сума Total SA е солидарно отговорно за 19 191 296,03 EUR, и жалбата да бъде отхвърлена в останалата ѝ част.

118 Поради това, от една страна, не е необходимо произнасяне по искането за изменение в частта му относно претендираните в обжалваните писма лихви, и от друга страна, същото това искане трябва да се отхвърли в частта му относно претендираната като главница сума предвид съображенията, изложени в точки 90—100 по-горе.

По съдебните разноски

119 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

120 Така в разглеждания случай Общият съд уважава частично исканията на жалбоподателите.

121 Поради това, както и предвид обстоятелствата по настоящото дело, следва да се постанови, че Комисията понася две пети от съдебните разноски на жалбоподателите и три пети от собствените си разноски. От своя страна жалбоподателите понасят три пети от собствените си съдебни разноски и две пети от разноските на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) **Отменя писма BUDG/DGA/C4/BM/s746396 от 24 юни 2011 г. и BUDG/DGA/C4/BM/s812886 от 8 юли 2011 г. на Комисията в частта, в която Европейската комисия иска от Elf Aquitaine SA да плати лихви за забава в размер на 31 312 114,58 EUR, от която сума Total SA е солидарно отговорно за 19 191 296,03 EUR.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Комисията понася две пети от съдебните разноски на Total и Elf Aquitaine и три пети от собствените си разноски. От своя страна Total и Elf Aquitaine понасят три пети от собствените си съдебни разноски и две пети от разноските на Комисията.**

Prek Labucka Kreuschitz

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 април 2015 година.

Подписи